

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/206/2014
Identifikačné číslo spisu:	1111242770
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1111242770.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. G., bývajúceho v R., zastúpeného JUDr. Danielou Simanovou, advokátkou v Bratislave, Palkovičova č. 15, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Pôdohospodárska platobná agentúra so sídlom v Bratislave, Dobrovičova č. 12, IČO: 307 94 323, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a náhradu funkčného platu, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 Cpr 3/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. septembra 2013 sp. zn. 8 CoPr 1/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 15. októbra 2012 č.k. 25 Cpr 3/2011-106 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z 2. augusta 2011 č. 120/1686/2011 a náhrady funkčného platu vo výške 1.487,50 Eur mesačne od 1. januára 2012. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 5, § 46 ods. 1 písm. b/, § 47 písm. b/ a § 125 zákona č. 400/2009 Z.z. a § 6 ods. 1, 3 zákona č. 543/2007 Z.z., vecne tým, že medzi žalobcom a Pôdohospodárskou platobnou agentúrou existoval štátnozamestnanecký pomer, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 400/2009 Z.z. (§ 129 ods. 1). V tomto vzťahu vystupoval žalobca ako štátny zamestnanec (§ 6 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.), a teda v štátnozamestnaneckom pomere vykonával štátnu službu v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby, pričom ako služobný úrad v zmysle § 9 citovaného zákona vystupovala Pôdohospodárska platobná agentúra. Žalobca teda vykonával činnosť, ktorou v rozsahu ustanovenom zákonom plnil úlohy štátneho orgánu pri vykonávaní štátnej správy alebo úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby (§ 5 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.), a to vo vzťahu k služobnému úradu, ktorým bola Pôdohospodárska platobná agentúra. I keď žalobca realizoval výkon štátnej služby v mene štátu, štátnozamestnanecký pomer bol založený a existoval medzi ním a služobným úradom, t.j., Pôdohospodárskou platobnou agentúrou. Nebolo sporné, že z tohto štátnozamestnaneckého pomeru dostal žalobca výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 47

písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z., nakoľko rozhodnutím generálneho riaditeľa Pôdohospodárskej platobnej agentúry o racionalizácii počtu štátnozamestnaneckých miest č. 27/2011 v nadväznosti na dodatok č. 2/2011 bolo jeho štátnozamestnanecké miesto zrušené a iné vhodné miesto, ktoré mu služobný úrad ponúkol, žalobca neakceptoval. Tento štátnozamestnanecký pomer sa skončil uplynutím výpovednej doby k 31. decembru 2011. Pokiaľ žalobca namietal neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z 2. augusta 2011, túto mohol aj so zreteľom na ustanovenie § 125 zákona č. 400/2009 Z.z. uplatňovať na súde, avšak vo vzťahu k služobnému úradu, ktorý plnil všetky povinnosti voči žalobcovi v priebehu štátnozamestnaneckého pomeru. Týmto služobným úradom bola Pôdohospodárska platobná agentúra, ktorá je subjektom vecne pasívne legitimovaným v konaní o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa zákona č. 400/2009 Z.z.. Pokiaľ žalobca v návrhu na začatie konania z 15. decembra 2011, ako aj v jeho doplnení zo 14. mája 2012, označil ako subjekt, proti ktorému jeho návrh smeruje štát, t.j., Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Pôdohospodárska platobná agentúra, hoci štátnozamestnanecký pomer, v rámci ktorého vykonával štátnu službu existoval v služobnom úrade, ktorým bola Pôdohospodárska platobná agentúra, svoj návrh smeroval proti takému subjektu, ktorý nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, a nie je vo veci pasívne vecne legitimovaný. Služobný úrad je totiž nositeľom práv a povinností a plní úlohy aj pri koordinovaní činnosti vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov podľa § 9 ods. 5 cit. zákona (v znení platnom v rozhodnom čase - pozn. dovolacieho súdu). Súd prvého stupňa zdôraznil, že žalobca zotrval na označení žalovanej ako Slovenská republika - Pôdohospodárska platobná agentúra i na výslovnú otázku súdu v priebehu pojednávania (č.l. 92). Súd nemohol žalobcu ako účastníka konania poučovať o otázke vecnej legitimácie v spore, nakoľko táto otázka vyplýva z hmotného práva a v zmysle § 5 ods. 1 O.s.p. súdy poskytujú pri plnení svojich úloh účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenia len o ich procesných právach a povinnostiach, za predpokladu, že účastník konania nie je zastúpený advokátom, pričom v danom prípade žalobca je advokátom zastúpený. Uviedol, že ustanovenie § 5 O.s.p. je reflexiou ústavnoprávneho princípu práva na spravodlivý proces, najmä so zreteľom na tzv. rovnosť zbraní. Poučovací povinnosť súdu sa teda dotýka len oblasti procesného práva, a preto poučovanie o hmotnom práve nemôže byť, a ani nie je súčasťou obligatórnej a ani fakultatívnej poučovacej povinnosti súdu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. septembra 2013 sp. zn. 8 CoPr 1/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom a potrebnom rozsahu na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. a vec posúdil správne po právnej stránke, keď na danú vec aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 400/2009 Z.z. a zákona č. 543/2007 Z.z., tieto ustanovenia aj správne vyložil a správne dospel k záveru, že označený žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou. Zhodne so súdom prvého stupňa uviedol, že žalobca ako štátny zamestnanec vykonával štátnu službu v služobnom úrade, ktorým bola Pôdohospodárska platobná agentúra, ktorá je v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 543/2007 Z.z. rozpočtovou organizáciou zapojenou finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva. Zo štatútu Pôdohospodárskej platobnej agentúry vyplýva, že je právnická osoba, v právnych vzťahoch vystupuje vo svojom mene a zabezpečuje plnenie úloh, ktoré jej ako služobnému úradu vyplývajú zo štátnozamestnaneckých vzťahov a z pracovno-právnych vzťahov. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že označená žalovaná Slovenská republika, v mene ktorej koná Poľnohospodárska platobná agentúra, nie je nositeľom tvrdenej povinnosti a nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalobcu, že štátna služba vykonávaná v štátnozamestnaneckom pomere sa vykonáva len k štátu, taktiež námietky žalobcu týkajúce sa zamietnutia žaloby pre nedostatok vecnej legitimácie a skonštatoval, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, navrhol zrušiť oba rozsudky súdov nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal právne závery súdov oboch stupňov vo vzťahu k ustanoveniam § 1 ods. 1, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 25 ods. 1 písm. a/, § 27 ods. 1, § 121, § 122 zákona č. 400/2009 Z.z., § 22, § 23 Občianskeho zákonníka, § 19 a § 20 O.s.p., pretože súdy neuviedli, z ktorého konkrétneho ustanovenia platného zákona o štátnej službe vychádzali pri jeho aplikácii, keď dospeli k záveru, že štát, teda Slovenská republika, ktorá má v občianskoprávných vzťahoch status právnickej osoby v zmysle § 21 Občianskeho zákonníka, nie je ako subjekt a zákonom výslovne určený účastník štátnozamestnaneckého pomeru (zastúpený na základe zákona služobným úradom) subjektom, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej sa žalobca domáha v tomto konaní a ktorá vyplýva v zmysle § 1 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe zo štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu k štátu. Taktiež odvolací súd neuviedol, v zmysle ktorého ustanovenia a ktorého platného zákona dospel k záveru, že na základe uzavretia jednej služobnej zmluvy žalobca vykonával štátnu službu v štátnozamestnaneckom pomere k štátu a súčasne ako štátny zamestnanec aj v súdom ani zákonom o štátnej službe nešpecifikovanom „vzťahu medzi ním a služobným úradom“, a teda na základe ktorých ustanovení platných právnych predpisov je služobný úrad nositeľom práv a povinností zo štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu k štátu a má procesnú spôsobilosť v konaní. Žalobca nepopiera, že Pôdohospodárska platobná agentúra ako subjekt verejnej správy, má právnu subjektivitu v zmysle zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách a koná vo vlastnom mene v rozsahu právomocí stanovených osobitným predpisom - § 7 zákona č. 543/2007 Z. z., avšak poukazuje na skutočnosť, že zákon o štátnej službe je osobitnou (špeciálnou) právnou úpravou a použitie iných právnych predpisov vo vzťahu k štátnozamestnaneckému pomeru prichádza do úvahy iba v právnych vzťahoch, o ktorých to výslovne ustanovuje zákon o štátnej službe (§§ 121, 122). Namietol ďalej, že súdy nekonali vo veci samej a nezisťovali skutkový stav veci, keď návrh žalobcu prvostupňový súd zamietol iba na základe nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného, označeného žalobcom, čím poprel spôsobilosť štátu ako zákonného účastníka služobnej zmluvy, ktorá zakladá štátnozamestnanecký pomer fyzickej osoby k štátu, byť účastníkom konania. Má za to, že postupom súdu, teda zamietnutím návrhu pre nedostatok pasívnej legitimácie žalovanej označenej žalobcom, v rozpore so znením platných právnych predpisov predovšetkým § 19 a § 20 O.s.p., § 21 Občianskeho zákonníka a so znením ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, sa postupom súdu odňala žalobcovi možnosť konať pred súdom vo veci samej, a teda konanie má vadu uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že sa plne stotožňuje s názorom vysloveným prvostupňovým súdom, že návrh na začatie konania nebol podaný voči subjektu, ktorý je pasívne vecne legitimovaný v prejednávanej veci. Poukázala na ustanovenie § 125 zákona č. 400/2009 Z.z., z ktorého vyplýva, kto je vecne legitimovaný v prípade sporu o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov. Uviedla ďalej, že služobným úradom, v ktorom žalobca vykonával štátnu službu je Pôdohospodárska platobná agentúra, ktorej postavenie služobného úradu vyplýva z ustanovenia § 6 zákona č. 543/2007 Z.z., z článku 4 ods. 2 jej Štatútu a z ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. Zdôraznila, že podľa čl. 1 ods. 4 Štatútu, je Pôdohospodárska platobná agentúra právnická osoba, ktorá v právnych vzťahoch vystupuje vo vlastnom mene a má plnú právnu subjektivitu. Štátnozamestnanecký pomer bol založený a existoval medzi žalobcom a Pôdohospodárskou platobnou agentúrou ako služobným úradom. Dovolanie žalobcu preto považuje za nedôvodné a navrhuje ho v plnom rozsahu zamietnuť (zrejme odmietnuť).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p. v znení do 31. decembra 2014).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa

zákon (por. § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal predovšetkým otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., t.j., ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca namietal, že konanie je postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Pokiaľ dovolateľ namietal v dovolaní nepreskúmateľnosť rozhodnutia oboch súdov spočívajúcu najmä v tom, že nezdôvodnili, prečo nepovažovali žalobcom označenú žalovanú za vecne legítimovanú v predmetnom spore, táto jeho námietka neobstoí.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a

neustranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikáciu Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatura ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová* a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok *Helle* proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd postačujúco odôvodnili svoje rozhodnutia. Odvolací súd v prejednávanej veci rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením; preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, bolo nevyhnutné vychádzať z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal. Súd prvého stupňa žalobu zamietol na tom základe, že subjektom vecne pasívne legitimovaným v konaní o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa zákona č. 400/2009 Z.z. je v danom prípade služobný úrad - Pôdohospodárska platobná agentúra, ktorá je nositeľom práv a povinností a plní úlohy aj pri koordinovaní činnosti vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov podľa § 9 ods. 5 uvedeného zákona v znení platnom v rozhodnom čase. V odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozobral jednotlivé ustanovenia tak zákona č. 400/2009 Z.z. ako aj zákona č. 543/2007 Z.z., z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal, vysvetlil na základe čoho dospel k danému právnomu názoru, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom a dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v jeho rozhodnutí a konštatoval, že žalobcom označená žalovaná Slovenská republika, v mene ktorej koná Pôdohospodárska platobná agentúra, nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, a nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Tým dal odpoveď na odvoláciu námietku žalobcu, že pasívne legitimovanou vo veci neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nie je Slovenská republika, ale služobný úrad.

Podľa dovolacieho súdu teda nižšie súdy postačujúco odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v ňom totiž dostatočne vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdili. Odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa v súlade so zákonnou možnosťou obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, pričom sa zároveň vyporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvádzanými v dôvodoch odvolania. Pri posudzovaní, či rozhodnutia nižších súdov parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 2, § 219 ods. 2 O.s.p.) splnili, dovolací súd sa už samotnou správnosťou prijatých právnych záverov nižších súdov nezaoberal. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalobcu, ktorý je nespokojný s právnymi závermi nižších súdov. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž - ako už bolo spomenuté - nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie nie je postihnuté namietanou vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Posudzujúc dovolanie žalobcu aj podľa jeho obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.), dovolateľ v dovolaní vyslovil aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Keďže dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť jej trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Nad rámec dovolacieho prieskumu, avšak vzhľadom na opakovanú námietku žalobcu, že súdy nekonali vo veci samej, dovolací súd považuje na tomto mieste za potrebné uviesť, že vecná legitimácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitimácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.